

EL MISTERI DEL MUSEU DE JOAN CABRÉ

Fa uns anys, una xiqueta visitava el museu de Joan Cabré amb els seus pares que estaven de turisme pel poble de Calaceit.

La xiqueta estava tan interessada amb els objectes i coses que hi havien al museu que es va fer l'hora de tancar-lo i els pares de la xiqueta no es van acatar de què la seua filla s'havia quedat tancada dins del museu.

Quan es van donar compte de què no hi havia ningú, es va ficar una mica nerviosa però a la volta volia investigar més coses del museu perquè li van parèixer molt xules.

Es va trobar una espècie de gerra antiga que va captar la seua atenció i es va apropar. Aleshores, va veure que dins contenia una espècie de polsets màgics. Els va agarrar i els va tirar a l'aire. De sobte, els polsets màgics van fer cobrar vida als objectes i coses del museu. Entre altres coses, les pintures rupestres van començar a moure's, els animals i persones dibuixades van recobrar vida i van representar una escena de caça de la gent d'abans.

La xiqueta que s'havia quedat tancada es va fer amiga d'una xiqueta que ixia a una pintura i aquesta li va explicar com vivien a l'època dels ibers. Li va dir que vivien de la caça i la pesca i l'agricultura, que ells se feien els seus propis ferraments i les seues pròpies armes per a caçar, que eren sedentaris, també recol·lectaven fruites silvestres,...

La xiqueta se va donar compte de què la vida d'abans era molt més feliç que la d'ara perquè tenien poques coses i jugaven molt en elles i també jugaven en tots els llocs que hi havien. En canvi, ara sol se joga amb les maquinetes. A la xiqueta ibera, li va sorprendre moltíssim lo munt que havia canviat el món des de que ella era menudeta fins ara.

Al cap del rato, van sentir que s'obrien les portes del museu i tot ràpidament va tornar al seu lloc i a la normalitat. Com si en un segon la màgia que havia viscut en aquell moment fora com si haguera sigut un gran i bon somni.

Els pares de la xiqueta estaven molt asustats pensant que trobarien la seua filla plorant i molt trista, però es van sorprendre al veure-la que estava molt feliç i alegre per lo que li havia passat i quan la xiqueta els va dir lo que havia vist en aquell ratet, els pares van pensar que la seua filla s'havia tornat una mica boja.

Sempre serà un museu que recordarà en molt carinyo perquè durant uns instants, va formar part de la seua història.

A partir d'aquella experiència, quan li va tocar escollir carrera, va triar arqueologia i se va especialitzar en els ibers.

En va acabar els estudis, ella volie anar a treballar al museu de Joan Cabré. Ho va aconseguir i quan arribave l'hora de tancar el museu, de volta en quan, tornave a tirar els polsets màgics a l'aire i cada vegada vivie una experiència nova. I així es va convertir en una gran experta ja que, a part dels estudis, havie viscut de primera mà com vivien aquestes civilitzacions.

La xiqueta, que ja ere gran, no li va contar el secret a ningú més. Va jurar que mai, mai, mai el dirie a ninguna persona del món.

Al cap del temps, la xiqueta, convertida en dona, va ser mare d'un xiquet molt aventurer. Algun dia se l'emportave en ella al museu. Notave que al xiquet li cridave molt l'atenció les coses del museu i quan va ser més gran, per al seu compleanys, li va dir el seu secret dels polsets màgics i van viure l'experiència junts.

Gràcies a això, lo xiquet va començar a tindre molta curiositat per la història i va seguir el camí de sa mare.

EPÍLEG

Dedicat a Encarna Cabré, arqueòloga i mare

Escric este conte en el dia que ma mare ens ha deixat. Li vaig prometre que mai revelaria el nostre secret, però crec que esta és una manera bonica de recordar-la sense faltar a la meua promesa. És el meu homenatge a una vida dedicada a la seua família, vam ser 8 germans, i a l'arqueologia, de la mateixa manera que ella també va mantenir viu el record de son pare, Joan Cabré, publicant els seus treballs.

Madrid, 18 de març de 2005

